

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **P. B.**
bytem X
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**
sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2021, č. j. KK/905/DS/20-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 7. 2. 2000 bylo u Městského úřadu Sokolov, odboru dopravy (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), zahájeno řízení o námitkách žalobce podle § 123f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), jimiž nesouhlasil s provedenými záznamy bodů v registru řidičů (dále jen „*záznamy bodů*“). Svými námitkami žalobce obecně nesouhlasil s veškerými provedenými záznamy bodů. Prvoinstanční orgán si opatřil výpis z bodového hodnocení žalobce jako řidiče (čl. 6 správního spisu) a čtyři oznámení o uložení pokuty příkazem na místě (čl. 7 až 10 správního spisu) a vyzval žalobce, aby své výhrady vůči záznamům bodů konkretizoval. Na tuto výzvu reagoval žalobce podáním ze dne 23. 2. 2020, v němž obecně uvedl, že v předmětných dnech sice přestupky spáchal, ale šlo o přestupky jiné, než které jsou uvedeny na oznámeních o uložení pokuty. Žalobce přes výzvu prvoinstančního orgánu nevyužil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, ani se k nim nevyjádřil, ale navrhl přerušení řízení vzhledem k jím podanému návrhu na provedení přezkumného řízení ve věci rozhodnutí vydaném v blokovém řízení. Návrhu na přerušení řízení prvoinstanční orgán nevyhověl.
2. Rozhodnutím prvoinstančního orgánu ze dne 12. 3. 2020, č. j. MUSO/26123/2020/OD/LUOD (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), byly námitky žalobce pro nedůvodnost zamítnuty a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů potvrzen. Prvoinstanční rozhodnutí bylo odůvodněno čtyřmi oznámeními o uložení pokuty s odkazem na tam uvedená data konkrétně vymezených přestupků žalobce a za ně připsanými body. Prvoinstanční orgán poukázal na to, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů není prokazováno naplnění skutkových podstat přestupků, ale to, zda pro záznam bodů existují relevantní podklady, kdy takto bylo zjištěno, že záznamy v registru řidičů byly provedeny v souladu s jejich podklady a počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu v době spáchání jednotlivých přestupků. Dále prvoinstanční rozhodnutí konstatovalo, že obecné námitky žalobce neodpovídaly konkrétnímu případu.
3. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které na výzvu prvoinstančního orgánu odůvodnil následovně: Přezkum záznamu bodů v registru řidičů nelze podle žalobce provést jen na podkladě oznámení o uložení pokuty bez přezkumu jednotlivých pokutových bloků, kdy žalobce obecně popsal, jaké náležitosti pokutové bloky musí splňovat. Dále žalobce odkázal na nespecifikovanou odlišnou správní praxi při posuzování způsobilosti podkladů pro záznam bodů a nepřípustnost závěru o nedůvodnosti námitek bez zjištění obsahu pokutových bloků. Žalobce ve vztahu k pokutovému bloku ze dne 26. 1. 2020 uvedl, že neobsahuje identifikaci osoby přestupce, doby spáchání přestupku, přestupkového jednání včetně zavinění a jeho právní kvalifikaci, dále sankce, místa a data vydání, kdy pokutový blok neobsahuje ani řádný podpis žalobce. Tytéž obecné a všezahrnující výhrady zopakoval žalobce i ve vztahu k ostatním pokutovým blokům ze dne 7. 4. 2019, 7. 6. 2018 a 10. 2. 2018. Žalobce shrnul, že jsou na místě důvodné pochybnosti o způsobilosti pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, s nimiž se prvoinstanční orgán nevypořádal.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

II.

Žaloba

5. Žalobce žádal, aby soud zrušil napadené i prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný nerespektoval odvolací důvody a pominul předložené důkazy a návrhy. Dále žalovanému vytkl, že pominul ustálenou správní praxi v obdobných věcech při posuzování způsobilosti pokutových bloků k provedení záznamů v bodovém hodnocení řidiče, a to na podkladě odvolání, s odkazem na rozhodnutí č. j. HLUC/00590/2020/OD/Vo ze dne 6. 1. 2020, nebo č. j. MUCE 20786/2019 SO, nebo č. j. KUJCK-24343/2020 ze dne 13. 2. 2020, nebo č. j. ŘP/741/19-16/Ka. Žalobce se tak dovolával svého legitimního očekávání.
7. V druhém okruhu žalobce s odkazem na obecné náležitosti pokutových bloků namítl, že žalovaný uvedl, že nemůže posuzovat pokutové bloky, byť je to v rozporu s ustálenou správní praxí, a nesprávně vycházel jen z oznámení o uložení pokuty. Žalobce poukázal na příložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677, které dle rozsudku Nejvyššího správního soudu nesplňují dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a to na rozdíl od rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C1404971. Jako konkrétní výtky k jednotlivým pokutovým blokům ze dne 26. 1. 2020 a 7. 4. 2019 žalobce konstatoval, že v prvním případě zde není řádně identifikována osoba přestupce, místo, doba, způsob spáchání a právní kvalifikace přestupku včetně formy zavinění a sankce, dále místo vydání, oprávněná osoba a chybí zřetelný podpis žalobce. K druhému pokutovému bloku žalobce uvedl, že není řádně identifikováno místo spáchání přestupku, protože ulice prochází několika různými úseky pozemní komunikace, a nedostatečná je i právní kvalifikace přestupku. Přestupky nejsou podle žalobce na pokutovém bloku ze dne 26. 1. 2020 a 7. 4. 2019 jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v řízení před prvoinstančním orgánem žalobce žádná konkrétní tvrzení nevznese. V odvolání pak žalobce nesouhlasil se všemi údaji na všech pokutových blocích. Podle žalovaného měl žalobce konkrétní námitky uplatnit v řízení před prvoinstančním orgánem, kdy postup žalobce měl žalovaný za účelový – žalobce důvodně nezpochybnil oznámení o pokutách. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nevznese konkrétní odůvodněné námitky proti bodům zaznamenaným v kartě řidiče, které by byly s to je zpochybnit.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

10. Vzhledem k tomu, že žalobce ve lhůtě mu k tomu soudem poskytnuté výzvou ze dne 18. 8. 2021, č. j. 57 A 98/2021-46, nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný s tímto postupem vyslovil výslovný souhlas ve vyjádření k žalobě, rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Soud předeseílá, že v posuzovaném případě se zcela zjevně jedná o jeden z mnoha případů, kdy právní zástupce žalobce uplatňuje typizovanou žalobní argumentaci, bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti daného případu. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, bod 32 „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ Proto míra konkrétnosti vypořádání žalobních bodů žaloby soudem bude odpovídat míře jejich konkrétnosti tak, jak vyplývá z žaloby.
13. Žaloba je nedůvodná.
14. Soud při posouzení důvodnosti žaloby vyšel z následující právní úpravy.
15. § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu stanoví, že záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě.
16. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.
17. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností podle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. V opačném případě námitky řidiče podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
18. Soud považuje za vhodné předznamenat základní úvahová východiska, jež použil při hodnocení důvodnosti žaloby.
19. Především je nutno zdůraznit, že ustálená judikatura správních soudů důsledně rozlišuje

mezi (i) řízením o jednotlivých přestupcích a (ii) řízením o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu, neboť tato řízení mají odlišný předmět. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Předmětem tohoto řízení není přezkum správnosti ani zákonnosti rozhodnutí, na jejichž základě byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba podle zásady presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9As 96/2008 - 44, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16).

20. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 4 As 452/2019 - 27, bod 33, vyplývá, že „[v] řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f zákona o silničním provozu je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu.“
21. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 As 3/2017 - 34, bodů 17, 18, kde Nejvyšší správní soud řešil případ, kdy žalobce namítl ve správním řízení obecně, že se záznamy bodů nesouhlasí, vyplývá následující: „Podle rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS, je oznámení o přestupku úředním záznamem a samo o sobě nemůže být důkazem, na jehož základě by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že s ním věc byla projednána v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů. Pokud se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, pak NSS tyto úvahy upřesnil ve vztahu k údajům uvedeným v oznámení o přestupku tak, že ne každé zpochybnění údajů zakládá povinnost správního orgánu, aby si vyžádal další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je totiž třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.“ Z bodů 21 až 22 citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu dále vyplývá právní závěr, že jediné v případě, že řidič v námitkovém řízení konkrétně zpochybní oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení – „tedy uvede, proč je toto oznámení vadné či neúplné, nebo že a v čem se odchyluje od údajů uvedených v pokutovém bloku“, musí správní orgány zpochybňované pokutové bloky zajistit a v rozsahu námitek řidiče se jimi zabývat. V bodě 24 pak Nejvyšší správní soud shrnul: „Z výše citované judikatury plyne, že správní orgány si musejí obstarat pokutové bloky jen tehdy, pokud účastník v souvislosti s daným přestupkem vznese konkrétní námitku – jindy ne. Z této judikatury podle NSS naopak neplyne, že v situaci, kdy účastník ve správním řízení nic konkrétního nenamítal, se povinnost obstarat si pokutový blok a zabývat se jeho obsahem přenáší na krajský soud.“
22. Judikatura Nejvyššího správního soudu na těchto východiscích nadále setrvává a je ustálena. V tomto směru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2021, č. j. 4 As 62/2021-41, v jehož bodě 30 s odkazem na rozsudek ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019 - 44, kasační soud shrnul, že ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si další

listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Námitky, v nichž žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce) je možno vyhodnotit bez dalšího vyhodnotit jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné – v takovém případě nelze trvat na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly. Obecně formulované námitky totiž nemohou založit důvodné pochybnosti o správnosti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.

23. První okruh žalobních námitek týkající se legitimního očekávání žalobce nebyl důvodný.
24. Soud nejprve konstatuje, že žalobce odlišnou ustálenou správní praxí v prvoinstančním řízení neargumentoval a prvoinstanční orgán tedy ani teoreticky nemohl pochybit, pokud se jí nezabýval. V odvolání sice žalobce na odlišnou správní praxi poukázal, ani nijak ji nekonkretizoval. Proto ani žalovaný nemohl pochybit s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí při vypořádání takového odvolacího tvrzení. Soud zde připomíná, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. byl vázán skutkovým a právním stavem v době vydání napadeného rozhodnutí.
25. Pokud žalobce v žalobě v souvislosti s tvrzenou odlišnou správní praxí namítal, že žalovaný nerespektoval odvolací důvody a pominul předložené důkazy a návrhy, neuvedl konkrétně, jaké odvolací důvody, důkazy a návrhy žalovaný pominul. Z obsahu spisu ani nevyplývá, že by ve vztahu ke svému legitimnímu očekávání žalobce něco *konkrétního* v odvolacím řízení tvrdil, že by odkázal na to, že nějaký *konkrétní* správní orgán v nějaké *konkrétní* věci postupoval odlišně od prvoinstančního orgánu.
26. V žalobě žalobce ve vztahu k odlišné správní praxi odkázal a k žalobě přiložil čtyři rozhodnutí (ze dne 6. 1. 2020, č. j. HLUC/00590/2020/OD/VO, ze dne 26. 3. 2019, č. j. MUCE 20786/2019 SO, ze dne 13. 2. 2020, č. j. KUJCK-24343/2020, a ze dne 18. 3. 2019, č. j. ŘP/741/19-16/Ka) a tři cizí pokutové bloky (čl. 26 až 28 soudního spisu). Žádné z těchto rozhodnutí ani pokutových bloků žalobce ve správním řízení ani neoznačil, ani je nepředložil. Napadené rozhodnutí tedy nemůže trpět nezákonností v důsledku toho, že se správní orgány těmito podklady nezabývaly a nehodnotily je. Správní orgány tudíž nemohly ani pochybit v zásahu do legitimního očekávání žalobce. Nad rámec tohoto soud dodává, že prvostupňový orgán a žalovaný nebyli vázáni postupem jiných správních orgánů - legitimní očekávání se vztahuje k rozhodování konkrétního správního orgánu, přičemž žalobce v řízení netvrdil a ani nedoložil, že by prvostupňový orgán a žalovaný rozhodovali ve skutkově obdobných věcech jinak (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 As 12/2021 - 56, bod 17).
27. Pokud by soud vyložil tento okruh žalobních námitek tak, že žalobce brojí proti tomu, že jeho konkrétní námitky proti pokutovým blokům měly být žalovaným odmítnuty jen z důvodu, že byly vzneseny až v odvolacím řízení, pak soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z něj je zřejmé, jak ostatně bude dále vyloženo při posouzení druhého okruhu žalobních námitek, že žalovaný posoudil veškerá podání žalobce v řízení před správními orgány obou stupňů za obecná a paušální, která vzhledem ke svému obsahu

nebyla s to zpochybnit údaje v oznámeních o uložení pokuty. Žalovaný sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na účelovost podání žalobce a gradaci konkretizace jeho podání v rámci správního řízení až do fáze odvolacího řízení, ale nezajištění pokutových bloků neodůvodnil koncentrací řízení. Soud však dodává, že žalobce ani v žalobě explicitně netvrdil, že konkrétní námitky vznesl v odvolacím řízení, jen konstatuje, že v jiných správních řízeních se odvolací správní orgány zabývaly způsobilostí pokutových bloků na základě odvolání tamních účastníků.

28. Ani druhý okruh žalobních námitek nebyl důvodný.
29. Podle žalobce se žalovaný neměl spolehnout na oznámení o uložení pokuty, ale měl přezkoumat pokutové bloky.
30. Jak bylo vysvětleno výše, judikatura Nejvyššího správního soudu je ustálena na východisku, že správní orgány nejsou povinny zajistit pokutové bloky a jsou oprávněny vycházet jen z oznámení o uložení pokuty v případě, že řidič se ve správním řízení omezí na obecnou argumentaci, jíž konkrétně nezpochybní údaje v oznámení o uložení pokuty. Aby správním orgánům vznikla povinnost zabývat se pokutovými bloky, musí řidič konkrétně uvést, proč není oznámení o uložení pokuty pravdivé a v čem se od skutečnosti liší. Tvrzení účastníka, která tyto požadavky nesplňují, lze hodnotit jako nevěrohodné a správní orgány nemusejí vyžadovat originály pokutových bloků.
31. Právě k tomu u žalobce došlo. V námitkách ze dne 7. 2. 2020 žalobce neuvedl konkrétního nic, v podání ze dne 23. 2. 2020 přes výzvu prvoinstančního orgánu se k žádnému konkrétnímu údaji u konkrétního oznámení o uložení pokuty nijak nevymezil, s podklady rozhodnutí se přes výzvu prvoinstančního orgánu neseznámil a v podání ze dne 9. 3. 2020 nic proti oznámení o uložení pokuty neuvedl. Soud ve shodě s odůvodněním prvoinstančního i napadeného rozhodnutí konstatuje, že žalobce v řízení před prvoinstančním orgánem neuvedl jedinou konkrétní námitku, proč by oznámení o uložení pokuty odpovídat skutečnosti.
32. V doplnění odvolání již žalobce něco k jednotlivým přestupkům uvedl, a to že všechny pokutové bloky jsou vadné ze všech do úvahy přicházejících důvodů (vadná identifikace přestupce, doby a způsobu spáchání přestupku, zavinění, právní kvalifikace, sankce, místa a data vydání, oprávněné osoby a podpis žalobce). Soud má ve shodě s žalovaným za to, že nešlo o žádné věrohodné zpochybnění konkrétních údajů oznámení o uložení pokuty, ale o paušalizované a nekonkrétní tvrzení, které nebylo s to důvodně zpochybnit údaje na oznámení o uložení pokuty. Jelikož žalobce obecně zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků, bylo možno jeho námitky i s přihlédnutím k doplnění jeho odvolání bez dalšího vyhodnotit jako typizované, a proto nevěrohodné tak, že nemohly založit důvodné pochybnosti o správnosti oznámení o uložení pokuty. Obecná námitka v žalobě, že žalovaný pochybil, pokud nezajistil a neprověřil pokutové bloky, tedy nebyla opodstatněná.
33. V žalobě oproti doplnění odvolání žalobce argumentoval všemi myslitelnými vadami jen ve vztahu k pokutovému bloku ze dne 26. 1. 2020 a vadou místa přestupku a právní kvalifikace u pokutového bloku ze dne 7. 4. 2019. Ve vztahu k těmto výhradám k pokutovým blokům v žalobě soud odpovídá stejně, jako k obecné námitce popsané v předchozím bodě odůvodnění tohoto rozsudku. Skutečnost, že žalobce učinil součástí žaloby jen určitou podmnožinu naprosto obecných a všezahrnujících výhrad ke všem pokutovým blokům z doplnění odvolání, nemění nic na tom, že na základě paušálních

námitek neměly správní orgány povinnost pokutové bloky opatřovat a posuzovat. Pro úplnost lze dodat, že u pokutového bloku ze dne 7. 4. 2019 v doplnění odvolání žalobce obecně namítal, že název ulice, kde byl přestupek spáchán, není na pokutovém bloku uveden v úplném rozsahu, ale v žalobě uvedl, že „uvedená ulice prochází několika různými úseky pozemní komunikace“.

34. Pokud žalobce odkázal na k žalobě přiložené tři cizí pokutové bloky a neidentifikovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, nemohly tyto listiny a tvrzení z povahy věci podpořit žalobní tvrzení, které mělo vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
35. Soud shrnuje, že podání žalobce ve správním řízení, stejně jako jeho žaloba, sice odkazovaly na jednotlivé pokutové bloky, ale neobsahovaly žádné skutkové či právní okolnosti, které by konkrétně, tj. věrohodně, zpochybňovaly údaje v oznámení o uložení pokuty. Obecné námitky žalobce tak nebyly s to zpochybnit způsobilost podkladů pro záznamy do bodového hodnocení řidiče. Žalobce v řízení před správními orgány nepředložil námitky, které by zakládaly pochybnost o oznámeních o uložení pokuty, neboť podání žalobce obsahovala pouze obecná konstatování o náležitostech pokutových bloků a o principu předvídatelnosti. Takovéto výtky nemohou založit pochybnost o jednotlivých pokutových blocích. Z úřední činnosti stejně jako z obsahu předmětného správního spisu je soudu známo, že podání žalobce včetně žaloby obsahují typizované námitky, kdy se jedná o šablonu, používanou univerzálně zástupcem žalobce, kdy jsou obecně zpochybňovány veškeré formální náležitosti jednotlivých pokutových bloků. Fakt, že se náležitostmi pokutových bloků správní orgány nezabývaly a vycházely jen z oznámení o uložení pokuty, nepředstavuje vadu řízení o námitkách žalobce, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Soud v této souvislosti připomíná, že žalovanému v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepříslušel přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení, nýbrž pouze posouzení toho, zda byly záznamy bodů provedeny v souladu se zákonem, tj. např. zda podkladem pro záznam bodů bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet bodů odpovídá spáchanému přestupku či zda je v něm uvedeno protiprávní jednání (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16, nebo ze dne 26. 10. 2021, č. j. 2 As 133/2020 – 44, bod 14).
36. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

37. Náhradu nákladů řízení soud výrokem II rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně ve vyjádření k žalobě vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. února 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu